Súd:	Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka:	13C/357/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu:	6112228399
Dátum vydania rozhodnutia:	27. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Gabriel Slobodník
ECLI:	ECLI:SK:OSBB:2015:6112228399.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica v konaní pred sudcom JUDr. Gabrielom Slobodníkom v právnej veci navrhovateľa R. R., V.. XX. XX. XXXX, B. P. T., X. XXX/XX, B.. Č.. Ú. V. L. B. N. T. Y. R. L. T., R., Y. Č.. XX, v konaní zastúpeného ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA JUDr. Eva Segečová, s. r. o., Banská Bystrica, Skuteckého 26, IČO: 47 236 817, proti odporcovi Slovenská republika, za ktorú je oprávnené konať Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu nemajetkovej ujmy, takto

r o z h o d o l :

Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi 13 954,26 Eur v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Súd návrh navrhovateľa vo zvyšnej časti z a m i e t a .

Navrhovateľ je p o v i n n ý nahradiť odporcovi trovy konania vo výške 84,46 Eur, v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ podaným návrhom doručeným súdu dňa 16. 11. 2012 žiadal súd, aby vo svojom rozhodnutí zaviazal odporcu na zaplatenie sumy 41 862,78 Eur z titulu nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla v súvislosti s nezákonným rozhodnutím o väzbe a nesprávnym úradným postupom orgánom verejnej moci.

Odporca s návrhom vyjadril nesúhlas.

Navrhovateľ vo svojom návrhu uviedol, že uznesením Krajského riaditeľstva PZ v Banskej Bystrici pod Č.:Q.-XX/XVK-P.-XXXX O. E. XX. XX. XXXX mu bolo vznesené obvinenie z prípravy na obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy formou spolupáchateľstva podľa § 13 ods.1, § 20, § 144 ods.1 Trestného zákona.

Uznesením sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Banská Bystrica pod sp. zn. 0Tp/189/2008 zo dňa 27. 09. 2008 bol podľa § 72 ods.2 Trestného poriadku vzatý do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods.1 pím.a) a c) Trestného poriadku. Väzba začala plynúť od XX. XX. XXXX N. XX.XX X.. Uviedol, že v čase vzatia do väzby mal iba 14 rokov. Proti takémuto uzneseniu o vzatí do väzby podal sťažnosť z dôvodov neexistencie väzobných dôvodov.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica pod sp. zn. 4T/30/2009 zo dňa 28. 04. 2010 bol podľa § 285 písm.c) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby a dňa 28. 04. 2010 bol z väzby prepustený na slobodu. Uviedol, že väzobné stíhanie jeho osoby trvalo nepretržite až do oslobodzujúceho rozsudku, pričom vo väzbe bol 582 dní.

Uviedol, že v priebehu trvania väzby neustále opakoval a poukazoval na neexistenciu dôvodov väzby opakovanými žiadosťami o prepustenie z väzby a sťažnosťami proti rozhodnutiam o ich zamietnutí.

Uviedol, že rozhodnutie sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Banská Bystrica v konaní pod sp. zn. 0Tp/189/2008 považoval za nezákonné, pretože nebol naplnený žiadny z dôvodov väzby podľa § 71 ods.1 písm.a) a c) Trestného poriadku. Neexistovali relevantné dôvody na podozrenie, že by skutok, pre ktorý bol stíhaný, mal aj spáchať. Uviedol, že väzba je mimoriadnym a výnimočným opatrením, ktoré zásadným spôsobom zasahuje do osobnej slobody človeka, má fakultatívnu povahu a v danom prípade bola príliš silným zaisťovacím úkonom. Uviedol, že v čase rozhodnutia o väzbe mal 14 rokov a účel väzby mohlo byť dosiahnuté aj jeho ponechaním v Reedukačnom centre v Čerenčanoch.

Uviedol, že vo veku 14 rokov bol umiestnený do výkonu väzby medzi dospelými obvinenými osobami, kde strávil 1 rok a 7 mesiacov na základe obvinenia, o ktorom od počiatku tvrdil, že sa nezakladá na pravde. Uviedol, že aktívne sa predtým venoval športu a zrazu bol nútený stráviť 23 hodín v cele a iba jednu hodinu denne mohol sa prechádzať na streche väznice v priestore obohnanom múrom. Uviedol, že rovnako aj jeho vzdelanie bolo obmedzené na minimum, pretože v tomto čase bol žiakom základnej školy. Pobyt vo väzbe ho nenávratne obral o čas jeho detstva, pričom táto jediná časť ľudského života sa u neho už nebude nikdy opakovať. Uviedol, že v čase vo výkone väzby bola jeho matka ťažko chorá a vzhľadom k tomu, že bola sociálne slabšou rodinou, jej návštevy vo väzby vzhľadom na nedostatok finančných prostriedkov neboli možné. Uviedol, že počas trvania väzby nevidel žiadneho zo svojich mladších súrodencov a tak isto ani svoju mamu. Uviedla, že v čase výkonu väzby matka podľahla ťažkej chorobe a on nemal možnosť sa s ňou naposledy rozlúčiť, pretože bol vo výkone väzby. Uviedol, že prišiel o milovaného človeka, ktorý ho predtým vychovával a celý život sa o neho staral. Skutočnosť o tom, že nemohol byť pri nej v posledných dňoch života a nemohol sa zúčastniť ani jej pohrebu, je takým nenapraviteľným a doslova hrozným zásahom do jeho života a jeho osobnosti, ktoré nie je možné ničím nahradiť ani opraviť. Nikto si nevie predstaviť, čo vtedy prežíval a ako sa cítil. Uviedol, že jeho súrodenci boli zverení do výchovy a opatery druhovi jeho matky. Z tohto dôvodu po úmrtí jeho matky nenávratne stratil domov a pocit domova, nemá sa kde po výkone väzby vrátiť, pretože ho doma nikto nečaká. V prípade, že by neexistovalo trestné stíhanie a výkon väzby, mohlo byť u neho všetko inak. Zároveň navrhovateľ poukázal aj na Dohor o právach dieťaťa, z ktorého je zrejmé, že záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akýchkoľvek postupoch týkajúcich sa detí, či už vykonávaných súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi alebo zákonodarnými orgánmi.

Vzhľadom na takýto skutkový stav si navrhovateľ uplatnil právo na náhradu škody a to vo forme nemajetkovej ujmy, ktorú odôvodnil ustanoveniami § 17 ods.4 zákona č. 514/2003 Z. z., kedy takáto náhrada v znení účinnom do 31. 12. 2008 nebola nijakým spôsobom upravená, použil právnu analógiu v zmysle § 17 ods.4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení platnom a účinnom od 01. 01. 2009 a to v tom zmysle, že si uplatnil výšku náhrady škody v rozsahu 1/30-iny priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok a to za každý aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody.

Navrhovateľ uvádzal, že vo väzbe strávil spolu 582 dní, z toho v roku 2008 100 dní, v roku 2009 365 dní a v roku 2010 118 dní. Priemerná nominálna mesačná mzda zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky bola za rok 2007 vo výške 668,72 Eur, čo 1/30-ina potom predstavuje sumu 22,29 Eur, za rok 2008 vo výške 723,03 Eur, čo 1/30-ina potom predstavuje 24,10 Eur a za rok 2009 vo výške 744,50 Eur, čo 1/30-ina potom predstavuje sumu 24,82 Eur.

Na základe takýchto zistených údajov potom si uplatnil právo na náhradu škody za rok 2008 vo výške 2 229,-- Eur (22,29 Eur x 100 dní), za rok 2009 vo výške 8 796,50 Eur (24,10 Eur x 365 dní) a za rok 2010 sumu 2 928,76 Eur (24,82 Eur x 118 dní), spolu teda vo výške 13 954,26 Eur.

Vzhľadom k tomu, že trestné stíhanie samotné a tak isto aj z rozhodnutia o vzatí do väzby bolo takým závažným zásahom do jeho osobnostných práv, ktoré vyvolalo ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život a ďalší osud človeka, pričom takýto zásah bol v takom rozsahu a intenzite, ktorý mu spôsobil utrpenie a traumu, ktoré sú trvalé a neodstrániteľné. Z týchto dôvodov boli narušené jeho najcitlivejšie vzťahy v rodine, v súkromí a v škole, čo ho poznačilo na celý budúci život. Z tohto dôvodu žiadal zvýšenie nemajetkovej ujmy, ktorá mu bola spôsobená, nakoľko závažne vzniknuté ujmy a závažnosť následkov,

ktoré vznikli v jeho živote, sú nepochybne niekoľko násobne vyššie ako minimálne. Z tohto dôvodu žiadal, aby minimálna výška nemajetkovej ujmy bola strojnásobená a bola mu priznaná náhrada škody vo výške 41 862,78 Eur.

Na preukázanie svojich tvrdení predložil navrhovateľ listinné dôkazy, ktorými súd vykonal dokazovanie a to uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 27. 09. 2008 pod sp. zn. 0Tp/189/08. Súd z uvedeného rozhodnutia zistil, že navrhovateľ bol vzatý do väzby podľa § 72 ods.2 Trestného poriadku z dôvodov uvedených v § 71 ods.1 písm.a) a c) Trestného poriadku. Väzba začala plynúť dňa 23. 09. 2008 o 18.00 h a vykonávala sa v ústave pre výkon väzby v Banskej Bystrici. Zároveň sudca rozhodol o neprijatí nahradenia väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Z uvedeného rozhodnutia je zrejmé, že u navrhovateľa bol daný dôvod väzby v zmysle § 71 ods.1 písm.a) Trestného poriadku s tým, že tento by mohol ujsť alebo sa skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu, pričom sudca pre prípravné konanie poukázal na skutočnosti, že práve úteky z Reedukačného centra boli motívom ich konania, za ktoré sú trestne stíhaní.

Ďalším dôvodom väzby bolo ustanovenie § 71 ods.1 písm.c) Trestného poriadku, kedy navrhovateľ predovšetkým z dôvodu kriminálnej minulosti a doterajšom spôsobe života, v ktorom bol obvinený, opakovane narušoval svojím konaním spoločenské záujmy chránené zákonom.

V tejto súvislosti súd vykonal dokazovanie uznesením Okresného súdu v Senici pod č. k. 10P/57/2008-5 zo dňa 21. 08. 2008, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 18. 09. 2008, kedy bolo rozhodnuté o vydaní predbežného opatrenia, kedy súd nariadil dočasné zverenie navrhovateľa do starostlivosti nahradzujúcej starostlivosť rodičov do Reedukačného domova pre mládež Čerenčany.

Súd ďalej vykonal dokazovanie rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica pod sp. zn. 4T/30/2009 zo dňa 28. apríla 2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 28. 04. 2010. Z rozhodnutia je zrejmé, že navrhovateľ, ktorý bol obžalovaný podľa § 258 písm.c) Trestného poriadku bol oslobodený spod obžaloby Krajskej prokuratúry Banská Bystrica pod sp. zn. Kv 59/08-88 zo dňa 03. 03. 2009 pre prípravu na obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 13 ods.1 Trestného zákona a § 144 ods.1, 2 písm.f) Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona oslobodený, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal navrhovateľ.

Z uvedeného rozhodnutia je zrejmé, že navrhovateľ ako obžalovaný sa v konaní pred súdom vyjadril, že do Čerenčian sa dostal, pretože začal chodiť poza školu a do dňa skutku bol v ústave asi len tri týždne a žal rozmýšľať o úteku. Navrhovateľ tvrdil, že je pravdou, že chcel ujsť, avšak bez zabíjania, ktorého spôsob naplánoval ďalší obžalovaný. Z uvedeného rozhodnutia je zrejmé, že vo veci bol vypočutý aj poškodený Ľ. Q., ktorý sa okrem iného vyjadril k osobe navrhovateľa tak, že tento bol v ústave len krátko, správal sa normálne a neboli s ním žiadne konflikty. Z výsluchu riaditeľa Reedukačného centra v Čerenčanoch vyplynulo, že tento navrhovateľa označil za chlapca v pohode, ktorý chodil trénovať futbal do Rimavskej Soboty, a preto mohol hocikedy ujsť. Ďalší vychovávateľ v Reedukačnom centre v Čerenčanoch J. R. sa vyjadril v tom, že navrhovateľ bol kľudný, chodil hrávať futbal. Ďalší vychovávateľ Y. A. sa vo svojej výpovedi vyjadril v tom zmysle, že navrhovateľa označil za tichého, utiahnutého. V rámci trestného konania vypovedala aj svedkyňa J. Z., kurátorka Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Senica, ktorá sa vyjadrila k osobe navrhovateľa s tým, že na základe rozhodnutia Okresného súdu v Senici bol navrhovateľ umiestnený v Reedukačnom centre v Čerenčanoch z dôvodov jeho rodinných a sociálnych pomerov, kedy prestal chodiť do školy, dopúšťal sa drobných krádeží a nerešpektoval matku. Preto bolo iniciované nariadenie ústavnej starostlivosti. Z rozhodnutia v rámci trestného konania je ďalej zrejmé, že svedkovia a to učiteľka Špeciálnej základnej školy R.. J. K. D. B. S. R.. D. Q. ako učiteľ tej istej školy sa o navrhovateľovi vyjadrili asi v tom zmysle, že pôsobil utiahnuto, vystupoval slušne, nebol konflikty typ a nebolo na ňom badať ani náznaky agresie, správa sa ako normálny chlapec bez výraznejších zmien v správaní. Bol tichej povahy, ľahko ovplyvniteľný a do kolektívu triedy nezapadol pre krátkosť adaptačného procesu.

Z vykonaného dokazovania v trestnom konaní bol navrhovateľ oslobodený spod obžaloby Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal, čo okrem jeho tvrdenia, že s prípravou zabitia poškodeného nemá nič spoločné potvrdili aj svedkovia R. H., B. R. D. B. S. T. T. K. O.Á..

Z oznámenia o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody zo dňa 13. mája 2011 súd zistil, že odporca na základe žiadosti právnej zástupkyne navrhovateľa zo dňa 25. 11. 2010 ohľadne náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, takejto žiadosti nevyhovel.

Zo žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody odpoveď odporcu zo dňa 06. 07. 2012 súd zistil, že odporca po preskúmaní podania právnej zástupkyne navrhovateľa zo dňa 22. 06. 2012 zistil, že ide o nárok totožný s už nárokom uplatňovaným žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 25. 11. 2010, a preto takúto žiadosť považoval za vybavenú.

Právna zástupkyňa navrhovateľa vo svojej výpovedi uviedla, že navrhovateľ si väzbu nezavinil sám svojim správaním, pretože z rozhodnutia o vzatí do väzby vyplynulo, že sa malo jednať o väzbu útekovú. Takéto umiestnenie do väzby sa nedá porovnať s pobytom v Reedukačnom centre, kde mal povolené vychádzky, navštevovať futbalové tréningy a mohol teda kedykoľvek utiecť, keby tak chcel urobiť. Uviedla, že téma úteku z takéhoto zariadenia je akousi hlavnou témou týchto chovancov, pričom sa jedná o ich bežnú komunikáciu, ktorá sa nedá stotožniť s väzobnými dôvodmi. Rozhodnutie o uvalení väzby nad navrhovateľom nemohlo byť akýmsi trestnom za predchádzajúce správanie navrhovateľa v tom, že chodil poza školu, resp. rozprával o možnom úteku.

Navrhovateľ osobne vo svojej výpovedi uviedol, že má právo na náhradu škody, pretože bol 20 mesiacov niekde, kde nemal byť. Bol zverený svojej matke, túto nevidel a keď sa vrátil z väzby, nemal kam ísť, pretože ho nikto nechcel a vrátil sa naspäť do Reedukačného centra v Čerenčanoch. Následne bol premiestnený do Tornale, tak isto do ústave a to z toho dôvodu, že po návrate z výkonu väzby 16-krát utiekol. Uviedol ďalej, že druh jeho matky, ktorá umrela počas jeho výkonu väzby, ho nechce, obviňuje ho s tým, že matka zomrela kvôli nemu a tým, že bol vo výkone väzby, jej pomohol do hrobu.

Odporca vo svojom vyjadrení uviedol, že v danom prípade je potrebné skúmať najmä tú okolnosť, či navrhovateľ si nezavinil väzbu sám tak, ako je to zrejmé z ustanovenia § 8 ods.6 písm.a) zákona č. 514/2003, kedy právo na náhradu škody by nevzniklo. Uviedol, že zavinenie väzby znamená také zavinené konanie osoby, ktoré vo forme úmyslu či nedbanlivosti boli dôvodom k podaniu a vyhoveniu návrhu na vzatie obvineného do väzby v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku. Ide teda o to, či správanie osoby bolo dôvodom k vyvolaniu obavy, že osoba ujde, bude mariť priebeh vyšetrovania alebo bude pokračovať v trestnej činnosti. Odporca ďalej uviedol, že už z rozhodnutia o vzatí do väzby vyplýva, že práve útek z Reedukačného centra bol motívom konania, pre ktoré bol navrhovateľ trestne stíhaný. Úmysel utiecť pri tom nepopieral ani sám navrhovateľ, ktorý v priebehu trestného konania priznal, že jeho cieľom bolo utiecť z Reedukačného centra. Dá sa teda predpokladať, že navrhovateľ sa pokúsi o útek aj po jeho opätovnom umiestnení do Reedukačného centra. Z tohto dôvodu teda je možné konštatovať priame zavinenie väzby navrhovateľa, čo v zmysle § 8 ods.6 písm.a) zákona č. 514/2003 Z. z. vylučuje vznik práva na náhradu škody podľa tohto zákona.

Zároveň odporca poukázal na tú skutočnosť, že v prípade rozhodovania o výške nemajetkovej ujmy je potrebné skúmať či došlo k takému závažnému zásahu do jeho práv, ktorého priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch odôvodňujú.

Zároveň uviedol, že výška odškodnenia v zmysle aktuálnej legislatívnej úpravy zákona č. 514/2003 Z. z. účinnej od 01. 01. 2013 je stanovená ako 50-násobok minimálnej mzdy, čo predstavuje v súčasnej dobe sumu 16 885,-- Eur, čo je maximálna čiastka, ktorú možno priznať v prípade ak sa preukážu všetky predpoklady zodpovednosti štátu. V tejto súvislosti odporca poukázal na ustanovenie § 17 ods.4 zákona č. 514/2003 Z.z., kedy výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu. Takýmto osobitným predpisom je zákon č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní obetí násilných trestných činov, kedy celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť 50-násobok minimálnej mzdy.

Súd ďalej vo veci vykonal dokazovanie výpoveďou matky navrhovateľa v rámci trestného konania, z ktorej zistil, že táto sa vyjadrila o navrhovateľovi, že tento mal agresívnu povahu pokiaľ ho nechcela pustiť za kamarátmi aj tak odišiel napriek teda jej zákazu. Uviedla, že bol agresívny vo význame, že bol slovne agresívne nadával súrodencom a papuľoval aj jej. Uviedla, že sa mu nechcelo učiť, hovoril že

škola ho nebaví a do školy nechodil riadne. Z tohto dôvodu bol umiestnený v septembri roku 2008 do Reedukačného centra v Čerenčanoch.

Z výsluchu Q. Y., chovanca ústavu v Čerenčanoch súd zistil, že tento vypovedal v rámci trestného konania o navrhovateľovi v tom zmysle, že tento bol dobrý chlapec, spolu sa kamarátili, vedel hrať futbal, bol usilovný, pomáhal s prípravou na vyučovanie. Nevedel o tom, že by mal konflikt s inými chovancami. Zároveň sa vyjadril, že nevie pochopiť, prečo by chcel utiecť, pretože vedel o tom, že chodil hrávať futbal do Rimavskej Soboty a to bez doprovodu a nikdy neušiel.

Z výpovede svedka S.. J. X., vychovávateľa v Reedukačnom centre v Čerenčanoch súd zistil, že tento sa vyjadril k osobe navrhovateľa v tom zmysle, že bol skôr utiahnutý, nevyhľadával kamarátov, jedenkrát mu umožnil telefonický kontakt s jeho matkou a následne sa dozvedel, že po tomto telefonáte preplakal celú noc. Jeho správanie voči nemu bolo slušné.

Na preukázanie tvrdení navrhovateľa ohľadne jeho vnímania prežitých mesiacov vo väzbe, celého trestného stíhania, jeho pocitov a vplyv vzatia do väzby na jeho osobu v súčasnosti, ale aj v čase, kedy bol vo výkone väzby, t. j. vo veku 14 rokov, navrhol navrhovateľ vykonať znalecké dokazovanie znalcom z odboru psychológie.

Na základe takéhoto návrhu súd potom nariadil vykonať znalecké dokazovanie, ktoré bolo spracované vo forme znaleckého posudku č. 19/24 vyhotovené znalcom Y.. Š. T..

Na otázky, ktoré boli znalcovi položené znalec odpovedal v rámci tohto znaleckého posudku tak, že uviedol, že samotné vzatie do väzby prežíval navrhovateľ traumaticky a stresujúco. Došlo k náhlemu prerušeniu vzťahov s rodinou, školou, rovesníkmi a prostredím Reedukačného centra, na ktoré sa začal adaptovať. Intenzívne prežíval nespravodlivosť, nepochopenie, ublíženie a osamelosť, pretože bol presvedčený o svojej nevine, čo sústavne zdôrazňoval. Počas väzby sa prehĺbili jeho frustrácie z izolácie od rodiny, školy, rovesníkov a prostredia Reedukačného centra nastúpili protichodné pocity nádeje a zúfalstva, ktoré podliehanie vonkajšej realite prezentovanej staršími spoluväzňami o možnej dĺžke trestu, ho viedlo k prežívaniu až neskutočnosti väzobnej situácie, hlavne v kontexte jeho sústavne opakujúcich sa tvrdení, že je nevinný. Znalec ďalej vo svojom znaleckom posudku uviedol, že skutočnosť, že navrhovateľ počas celého pobytu vo väzbe trvajúceho 1 rok a 7 mesiacov nemal ani jednu návštevu príbuzného, bol spôsobený vážnou chorobou matky a zlou finančnou situáciou rodiny spôsobili s poukazom na to, že kontakty s rodinou patria medzi najdôležitejšie spoločenské kontakty v živote človeka a v prípade, že sa realizujú, môžu svojím podporným a pomáhajúcim účinkom výrazne eliminovať dôsledky sociálnej izolácie, sa výrazne podpísali na jeho destabilizáciu psychiky.

Prežívanie navrhovateľa poznačilo najviac úmrtie jeho matky počas jeho výkonu väzby a nemožnosť zúčastniť sa ani poslednej rozlúčky s ním. Osoba matky je v živote dieťaťa najdôležitejšou osobou bez ohľadu na všetky sprievodné okolnosti a úmrtie matky je aj za relatívne bežných normálnych okolností veľkou životnou stratou s celoživotnými reminiscenciami. Vývin osobnosti je v prípade, že nedôjde k rozlúčke, poznamenaný smútkom, nepokojom, vinou a pocitom premárnenej šance bez možnosti nápravy. Vystavenie takýmto okolnostiam vyžaduje intenzívnu a dlhodobú odbornú intervenciu cielenú na vyrovnanie sa so stratou.

Znalec uviedol, že podľa dostupných podkladov vrátane výsledkov psychologického vyšetrenia nemožno jednoznačne vyjadriť podiel utrpenej traumy z väzby, ktorá sa v súvislosti s uvádzaným trestným činom ukázala ako neopodstatnená a neúmerne dlhá. Po prepustení z väzby na slobodu bol navrhovateľ spolu s definitívnou stratou matky a domova nútený konfrontovať sa so situáciou odkázanosti na Reedukačné centrum. Očakávanú kritickú reflexiu vedenia Reedukačného centra vzhľadom na to, že oznámenie vedenia Reedukačného centra polícii vnímal ako nesprávne, nespravodlivé a poškodzujúce jeho osobu ho znepokojovalo, demotivovalo a tým narúšalo jeho adaptáciu na nové podmienky.

Znalec na otázku ohľadne posúdenia možnosti začlenenia sa navrhovateľa do spoločnosti po prepustení z väzby v danom čase a smerom aj do budúcna uviedol, že navrhovateľ po prepustení z väzby evidoval pretrvávanie názoru na neho ako na vraha, strácal vieru v návrat k predchádzajúcemu stavu, objavili sa pocity nespokojnosti, zlosti a nenávisti. Existenčná neistota, pocity osamelosti, odmietania

a odcudzovania videli k opätovnému nárastu poruchového správania a nakoniec k trestnej činnosti, za ktorú je v súčasnosti vo výkone trestu, čo do budúcnosti hrozí opakovaním nevhodného vzorca konania.

Navrhovateľ vo svojom vyjadrení k znaleckému dokazovaniu uviedol, že so závermi znaleckého dokazovania súhlasí s tým, že pokiaľ odporca proti takémuto znaleckému posudku vznáša námietky a uvádza svoje psychologické závery, nie je možné na ne prihliadať, pretože odporca nemá potrebné vzdelanie, aby z vykonaných vyšetrení tak ako ich urobil súdny znalec dospel k vlastným psychologickým záverom. Uviedol, že závery odporcu o tom, že ako dieťa prispel k rozpadu rodiny a manželstva svojich rodičov, pričom vzatie do vzatie mohlo ovplyvniť jedine prostredie Reedukačného centra považuje za nekompetentné a poburujúce. Domnienka odporcu o tom, že jeho pocity po maminom úmrtí fakticky konzumovali menej závažný zásah do jeho práva a to odňatie možnosti zúčastniť jej pohrebu, je doslova cinická. Uviedol, že matka je nepochybne najdôležitejšou osobou v živote každého človeka a domov je pre dieťa vždy domov či je harmonické alebo nie je. Dal do pozornosti súdu, že do väzby bol vzatý nie z dôvodu, že vyrastal v disharmonickom rodinnom prostredí a chodil poza školu, pričom toto sa riešilo v civilnom konaní o jeho umiestnení do Reedukačného centra. Do väzby bol vzatý z dôvodu, že štát začal trestné stíhanie voči nemu na základe tvrdenia iného dieťaťa pochádzajúceho tiež z disharmonického prostredia, a že orgány trestné v činnom konaní túto situáciu vyhodnotili nesprávne, čo sa napokon preukázalo v konaní pred súdom. Dôvody a spôsob ako sa jeho život vyvíja po prepustení z väzby nie je predmetom tohto konania a je iba dôsledkom alebo následkom toho, ako jeho život ovplyvnilo jeho nezákonné trestné stíhanie a vzatie do väzby, kedy sám nemá domov, nemá sa kam vrátiť, nemá nikoho a všetko stratil. Z tohto dôvodu je na mieste, aby štát niesol za takéto následky svojho konania, kedy hrubo zasiahol do jeho základných ľudských práv následky v podobe náhrady škody.

Odporca vo vyjadrení k znaleckému dokazovaniu uviedol, že už pred väzobným stíhaním navrhovateľa nemohlo byť v žiadnom prípade negatívne zasiahnutého do jeho rodinného života, keďže už v roku 2008 žil v disharmonickom rodinnom prostredí, pričom jeho výchovu zanedbávali obaja rodičia. Odporca uviedol, že primárne zotrváva na námietky ohľadne zavinenia väzby zo strany navrhovateľa a z vykonaného znaleckého dokazovania neboli zistené také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie náhrad nemajetkovej ujmy. V prípade, že by sa aj súd nestotožnil s takouto argumentáciou, výšku uplatňovanej sumy odporkyňa považuje za zjavne neprimeranú.

Podľa § 27b zákona č. 514/2003 Z. z., zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje predpismi účinnými do 31. decembra 2008.

Podľa § 3 zákona č. 514/2003 Z. z., v znení účinnom do 31. 12. 2008, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci
a) nezákonným rozhodnutím,
b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
d) nesprávnym úradným postupom.
Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods.1 písm.a) bod 1 citovaného zákona, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 8 ods.5 písm.b) citovaného zákona, právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak bol oslobodený spod obžaloby.

Podľa § 8 ods.6 písm.a) citovaného zákona, právo na náhradu škody nevznikne, ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama.

Podľa § 17 citovaného zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods.1, 2, 3, 4 zákona č. 514/2003 Z. z., v znení účinnom do 31. 12. 2012, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.
V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.
Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na
a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.
Výška nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutiami uvedenými v § 7 a 8 je najmenej jedna tridsatina priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, a to za každý, aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody.

Súd na základe vykonaného dokazovania a vyššie citovaných právnych predpisov mal za preukázané, že navrhovateľovi bolo vznesené obvinenie pre prípravu na obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy formou spolupáchateľstva uznesením Krajského riaditeľstva PZ v Banskej Bystrici pod Č.: Q.-XX/OVK-P.-XXXX O. E. XX. XX. XXXX. Zároveň bolo v konaní bezpochyby preukázané, že uznesením sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Banská Bystrica pod sp. zn. 0Tp/189/08 zo dňa 27. 09. 2008 bol navrhovateľ vzatý do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods.1 písm.a) a c) Trestného poriadku. Väzba začala plynúť dňa 23. 09. 2008 od 18.00 h.

Súd mal ďalej za preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica pod sp. zn. 4T/30/2009 zo dňa 28. 04. 2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť v tento istý deň, bol navrhovateľ oslobodený spod obžaloby a prepustený na slobodu. Väzobné stíhanie navrhovateľa teda trvalo celkovo 582 dní.

Navrhovateľ sa domáhal zodpovednosti za škodu od odporcu a jej náhrady rozhodnutím, ktoré bolo vydané pred účinnosťou zákona č. 517/2008 Z. z., teda pred 01. 01. 2009.

Z ustanovenia § 27b zákona č. 514/2003 Z. z. potom vyplýva, že pokiaľ zodpovednosti za škodu sa poškodený domáha na základe rozhodnutia, ktoré bolo vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, spravuje sa predpismi účinnými do 31. 12. 2008.

Z uvedeného je ďalej zrejmé, že odporca zodpovedá za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v zmysle § 3 ods.1 zákona č. 514/2003, za ktorého koná v zmysle § 4 ods.1 citovaného zákona Ministerstvo spravodlivosti SR.

Súd mal ďalej za preukázané, že navrhovateľ požiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pričom takémuto nároku v zmysle vyjadrenia odporcu nebolo vyhovené.

Súd zároveň konštatuje, že v danej veci existuje právo navrhovateľa na náhradu škody v zmysle § 8 ods.5 písm.b) zákona č. 514/2003, pretože škoda mu bola spôsobená rozhodnutím o väzbe, kedy bol do väzby vzatý a spod obžaloby bol rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica oslobodený.

K námietke odporcu o tom, že náhradu škody nie je možné navrhovateľovi priznať, pretože výkon väzby si zavinil sám, súd uvádza, že pri rozhodovaní o náhrade škody za väzbu nie je možné posudzovať otázky zavinenia väzby mechanicky tak, že sa preberú dôvody, o ktoré sa opieralo rozhodnutie o väzbe. Naopak je potrebné vždy zisťovať, či došlo k určitému konkrétnemu konaniu, ktorým obvinený dal príčinu k väzbe. Skutočnosť, že v čase začatia trestného stíhania sa väzba javila dôvodná, nič nemení na tom, že obvinený bol v konečnom dôsledku spod obžaloby oslobodený a v takom prípade je nutné konštatovať, že sa jednalo o nezákonné obmedzenie osobnej slobody, pričom nejde o prípad, kedy by obvinený spôsobil sám obmedzenie osobnej slobody výlučne vlastným zavinením, napr. útekom. A preto takémuto obvinenému patrí nárok na odškodnenie za väzbu. Takéto skutočnosti sú zrejme z predchádzajúcej judikatúry súdov SR a súd sa s nimi stotožňuje v tom zmysle, že z občianskoprávneho pohľadu skúmajúc

zavinenie navrhovateľa si väzby tak ako to tvrdí odporca, nie je preukázané. V čase od umiestnenia navrhovateľa do Reedukačného centra v Čerenčanoch po čas, kedy bol vzatý do väzby, ubehla veľmi krátka doba. Z výpovedí svedkov najmä v trestnom konaní jednak spoluchovancov, ale aj vychovávateľov či učiteľov vyplynuli k osobe navrhovateľa len také skutočnosti o tom, že bol pokojnej miernej povahy skôr utiahnutý, bolo mu umožnené navštevovať futbalové tréningy mimo ústavu, kde dochádzal na takéto tréningy až do Rimavskej Soboty bez doprovodu a následne sa do Reedukačného centra opätovne sám vracal. Nič teda nenasvedčovalo tomu, že by navrhovateľ utekal u uvedeného ústavu. Zároveň súd zdôrazňuje, že dôvody tzv. útekovej väzby sa viažu najmä na to, že obvinený bude utekať alebo sa skrývať, aby sa vyhol trestnému stíhaniu, teda nie je možné takéto úteky zamieňať aj s prípadnými útekmi navrhovateľa z Reedukačného centra. Navrhovateľ nijakým spôsobom nezavdal dôvod domnievať sa, že by sa vyhýbal trestnému stíhaniu útekom z Reedukačného centra. Všeobecné rozhovory chovancov Reedukačného centra o prípadnom úteku, návratu domov a podobne súd považoval za tak miernej intenzity, ktoré nemohli vyvolať u orgánov činných v trestnom konaní dôvod na to, že navrhovateľ by po vznesení obvinenia ušiel, resp. by sa skrýval. Na takúto skutočnosť poukazuje aj v súvislosti s vekom navrhovateľa, ktorý v tomto období mal 14 rokov. Dôvody o tom, že motívom trestného činu, z ktorého bol navrhovateľ obžalovaný, bol práve útek, bol vyhodnotený v rámci súdneho konania ako nedôvodný, pretože skutok tak ako bol navrhovateľ za neho obžalovaný sa nestal. Už z tohto je zrejmé, že v konaní nebola preukázaná žiadna taká okolnosť, z ktorej by súd mohol vyvodiť záver, že navrhovateľ si väzbu zavinil sám a to najmä tým, že by pred trestným stíhaním utekal resp. sa skrýval.

Súd na základe vyššie uvedeného teda konštatuje, že v konaní nijakým spôsobom nebolo preukázané, že by navrhovateľ si spôsobil väzbu sám, a preto súd pristúpil ku skúmaniu, či sú splnené ďalšie predpoklady pre priznanie náhrady škody navrhovateľovi.

Z dikcie zákona § 8 jednoznačne vyplýva, že tu existuje nárok na náhradu škody v prípade, že tu existuje nárok na náhradu škody v prípade, že existuje rozhodnutie o väzbe, ktorým bol v danom prípade navrhovateľ vzatý do väzby a následne bol oslobodený spod obžaloby. Teda súd konštatuje, že právo na náhradu škody u navrhovateľa, keďže neboli zistené žiadne okolnosti, kedy by právo na náhradu škody nevzniklo podľa § 8 ods. 6, v danom prípade písmeno a) zákona č. 514/2003 Z. z., je u navrhovateľa dané.

Za takejto skutkovej a právnej situácie súd potom pristúpil ku skúmaniu rozsahu náhrady škody tak, ako si uplatnil navrhovateľ, pričom je zrejmé, že sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk. V prípade, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak ju nie je možné uspokojiť inak. V danom prípade súd uvádza, že v danom prípade sa jedná o tak výnimočný prípad, kedy konštatovanie porušenia práva je nedostatočným, a to najmä vzhľadom na vek navrhovateľa v čase výkonu väzby, dĺžky trvania väzby a okolnosti jeho osobného života, že súd pristúpil ku skúmaniu priznania nemajetkovej ujmy v peniazoch. Súd na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že navrhovateľ strávil vo väzbe 582 dní, pričom týchto 582 dní strávil ako osoba, ktorá v čase nástupu výkonu väzby mala 14 rokov, počas výkonu väzby nemala ani jednu návštevu zo strany rodiny ani príbuzných, a to aj z dôsledkov zlej finančnej situácie rodiny. Zároveň v čase výkonu väzby došlo k úmrtiu matky navrhovateľa, čo v zmysle záverov znaleckého posudku mimoriadnym spôsobom zasiahlo, najmä úmrtie jeho matky a nemožnosť zúčastniť sa poslednej rozlúčky s ňou. Takéto okolnosti aj za bežných relatívne normálnych okolností sú veľkou životnou stratou s celoživotnými reminiscenciami, pričom vystavenie takýmto okolnostiam vyžaduje intenzívnu a dlhodobú odbornú intervenciu cielenú na vyrovnanie sa so stratou. Súd takéto okolnosti považoval za závažné vo vzťahu k vzniknutej ujme a najmä za súvislosti k okolnostiam, ku ktorým k nemajetkovej ujme došlo. Súd zároveň uvádza, že pri stanovení peňažnej náhrady za nemajetkovú ujmu spôsobenú takýmto nezákonným obmedzením osobnej slobody zo strany štátu je potrebné skúmať také základné okolnosti, ktoré sú najmä povaha trestnej veci, celková dĺžka obmedzenia osobnej slobody a následky v osobnej sfére poškodenej osoby. V prejednávanej veci súd konštatuje, že povaha trestnej veci je teda typovo závažným trestným činom, avšak existujú tu ďalšie okolnosti, ktoré odôvodňuje nasledujúci záver. Jednak je to časová okolnosť trvania väzby, ktorá u navrhovateľa bola až 582 dní, kedy u osoby dochádza k prvotnému šoku zo zatknutia, kedy takáto okolnosť je najintenzívnejšie pociťovaná, kedy sú prerušené takmer všetky zložky každodenného života a môže sa stať, že aj v prípade väzby trvajúcej iba niekoľko dní môže vzniknúť ujma podstatne intenzívnejšia než v prípade väzby dlhodobejšej. Pri hodnotení následkov v osobnostnej sfére je potrebné vychádzať z toho, že

samotné držanie vo väzbe má z povahy veci negatívny dopad na slobodu pohybu i právo na súkromie, a že v tomto ohľade výkon väzby sám o sebe spôsobuje ujmu na základných právach a slobodách. Spôsobuje stres, neistotu, úzkosť, kedy treba prihliadať aj k ďalším okolnostiam ako sú napríklad podmienky vo väzobnej väznici, možnosť kontaktu s príbuznými a okolím a tým súvisiace prerušenie práva na rodinný život. Výška náhrady nemajetkovej ujmy je výlučne na posúdení súdu, pričom súd je povinný prihliadať na všetky okolnosti konkrétneho prípadu a závažnosť vzniknutej ujmy v súlade s požiadavkami spravodlivosti. Je zrejmé, že výkonom väzby dochádza k tak výraznému obmedzeniu súkromného a rodinného života väzobne stíhanej osoby, že dochádza k jej odčleneniu od najbližších a tým aj k neodvrátiteľnému zásahu do jej citového a intímneho života.

Tieto závery sú platné napriek tomu, že situácia v rodine navrhovateľa nebola ideálna práve pre problémy s výchovou na jeho strane, zo strany jeho rodičov bol umiestnený v Reedukačnom centre Čerenčany. Súd ďalej uvádza, že platná právna úprava neurčuje najnižšiu možnú výšku minimálnej výšky nemajetkovej ujmy za deň vykonávanej väzby tak ako to bolo v znení do 31. 12. 2012 zákona č. 514/2003 Z. z. Zákon v platnom znení uvádza len maximálnu možnú výšku takéhoto odškodnenia, pričom táto je naviazaná na zákon o odškodňovaní obetí trestnej činnosti.

Súd vyjadruje súhlas s argumentáciou navrhovateľa v tom zmysle, že pokiaľ výška náhrady škody, ktorá je uplatnená v zmysle § 17 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení platnom a účinnom do 31. 12. 2008 a táto nijakým spôsobom výšku nemajetkovej ujmy neupravovala, použitím právnej analógie treba vychádzať z úmyslu zákonodarcu, ktorý vlastne v nasledujúcej novelizácii tohto právneho predpisu v znení účinnom a platnom od 01. 01. 2009 určil spôsob výpočtu minimálnej náhrady výšky nemajetkovej ujmy.
Keďže za právneho stavu, kedy žiadne pomocné vodítka ohľadne určenia výšky náhrady nemajetkovej ujmy nie sú zákonom stanovené, súd postupoval pri určení takejto výšky náhrady škody z okolností a dôvodov tak, ako sú uvedené v rozhodujúcom právnom predpise účinnom od 01. 01. 2009.

Súd teda po preskúmaní osoby navrhovateľa a jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žil, ale najmä na závažnosť vzniknutej ujmy a okolností, za ktorých k nej došlo, ktoré spôsobili také následky, že navrhovateľ bol poškodený v súkromnom živote, je potrebné priznať právo na náhradu škody spočívajúcej v nemajetkovej ujme, ktorú v zmysle návrhu navrhovateľa tento vyčíslil ako odškodnenie vo výške 1/30-iny priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republike za predchádzajúci kalendárny rok, a to za každý aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody.

Navrhovateľ strávil vo väzbe spolu 582 dní, z toho v roku 2008 100 dní, v roku 2009 365 dní a v roku 2010 118 dní. Priemerná nominálna mesačná mzda zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky v roku 2007 bola 668,72 Eur, v roku 2008 vo výške 723,03 Eur a v roku 2009 vo výške 744,50 Eur. Výška náhrady za rok 2008 potom takýmto mechanizmom výpočtu predstavuje sumu 2 229,-- Eur (22,29 Eur x 100 dní), za rok 2009 8 796,50 Eur (24,10 Eur x 365 dní) a za rok 2010 2 928,76 Eur (24,82 Eur x 118 dní), spolu vo výške 13 954,26 Eur.

Súd teda vo veci rozhodol tak, že navrhovateľovi priznal právo na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 13 954,26 Eur, pričom návrh navrhovateľa vo zvyšnej časti zamietol ako nedôvodný. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva, napríklad rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva, sťažnosť č. 43295/99, rozsudok z 28. mája 2002 vo veci AL-JEDDAv. Spojené kráľovstvo, kde náhrada nemajetkovej ujmy za 8-mesačnú väzbu bola stanovená na sumu 16 500,-- Eur.

Súd návrh navrhovateľa vo zvyšnej časti zamietol aj z dôvodu, že okrem dôvodov, ktoré súd vyhodnocoval pri uplatnení práva na náhradu škody z nemajetkovej ujmy navrhovateľa neboli v konaní preukázané žiadne ďalšie a závažnejšie okolnosti, pri ktorých by súd pristúpil k strojnásobeniu nároku minimálnej výšky nemajetkovej ujmy tak ako to žiadal navrhovateľ napriek vážnym zásahom, ktoré na jeho osobnom živote výkonom väzby nastali.

Súd taktiež rozhodol o práve na náhradu trov konania a to v zmysle § 142 ods.1 OSP tak, že odporcovi, ktorý bol ako účastník v spore prevažne úspešný, priznal právo na náhradu trov konania voči navrhovateľovi, ktorý v prevažnej miere úspešný v konaní nebol. Odporca si uplatnil právo na náhradu trov konania za cestovné výdavky za cestu vlakom na pojednávanie dňa 27. 01. 2015, 12. 11. 2013, 10. 09. 2013 a 16. 04. 2013 na trase Bratislava - Banská Bystrica a späť, pričom z verejne dostupných informačných zdrojov je zrejmé, že cestovné na takejto ceste vlakom predstavuje sumu 10,46 Eur.

Zároveň si odporca uplatnil právo na náhradu trov konania za cestovné za pojednávanie dňa 11. 03. 2014 služobným motorovým vozidlom na ceste Bratislava - Banská Bystrica a späť, kedy bolo poskytnuté služobné motorové vozidlo Š. T. F.. Č.. P. F. Y. Y. Q. XXX, normovanej spotrebe paliva u vozidla v meste 8,7 l na 100 km, normovanej spotrebe paliva u vozidla mimo mesta 6,43 l na 100 km, kedy vozidlo spotrebovalo 31,22 l, predstavujú skutočné náklady na pohonné hmoty 42,62 Eur. Spolu trovy konania odporcu predstavujú sumu 84,46 Eur.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia jeho písomného vyhotovenia, písomne vo vyhotovení dvojmo na tunajší súd.

V odvolaní musí byť uvedené, ktorému súdu je určené, proti ktorému rozsudku smeruje, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, musí byť podpísané a datované. Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a príloh tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis s prílohami, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd zhotoví kópie na trovy odvolateľa. (§ 205 ods. 1 OSP, § 42 ods.3 OSP).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť len tým, že:
a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP,
b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností
d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný neplní dobrovoľne to, čo mu ukladá právoplatné a vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na výkon exekúcie podľa Zákona č. 233/95 Z. z. a noviel - Exekučný poriadok.